

# CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE!

Anul XXI, 1941.

CELOR CE BINEVESTESC PACE,

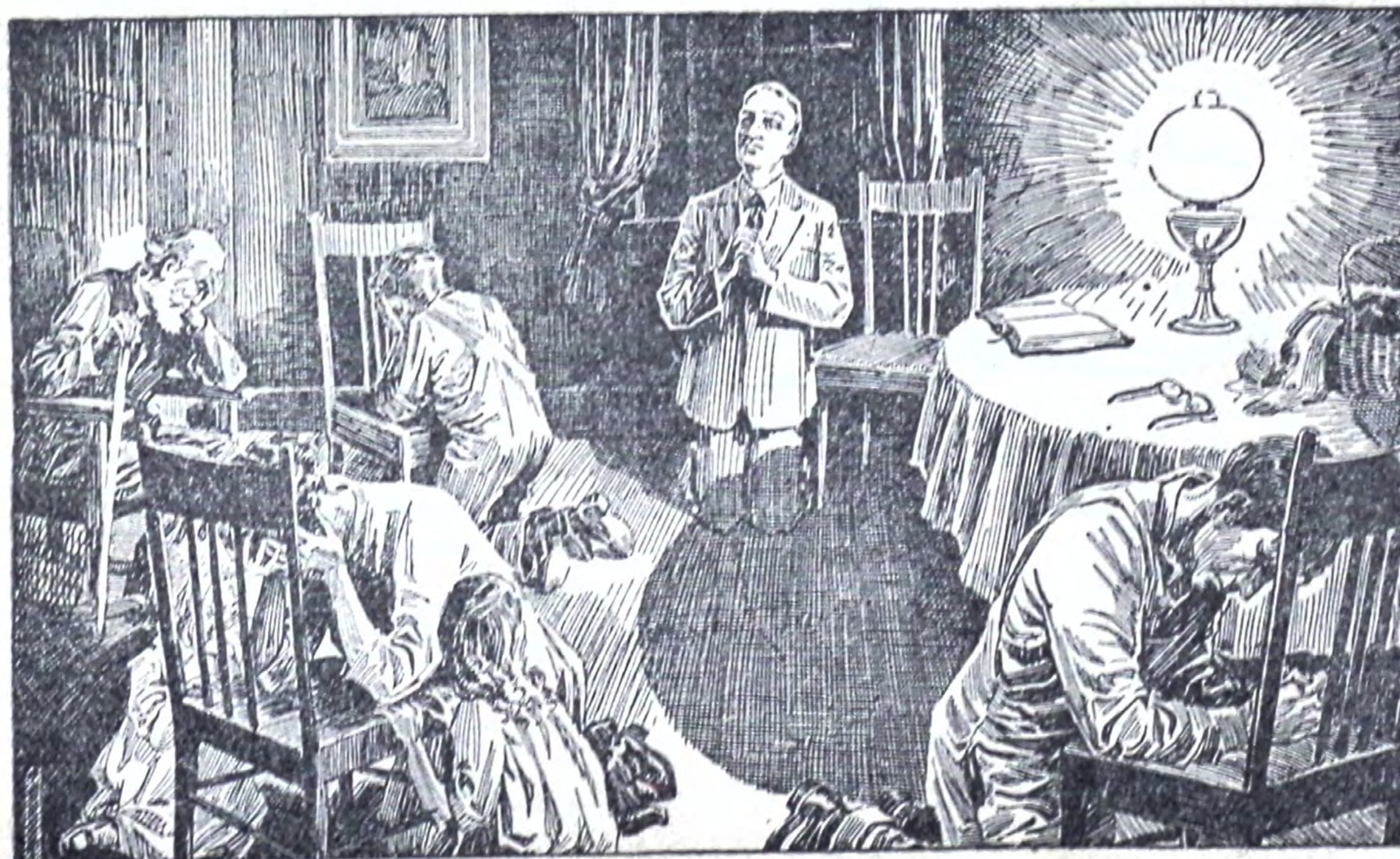
No. 12

## SUPLIMENT

# Săptămâna de Rugăciune

## Lecțiuni pentru copii

dela 6 Decembrie — 13 Decembrie, 1941



## CUPRINS:

Lumina noastră călăuzitoare

Semne kilometrice

Luminând căminul nostru

Transmiterea luminii

Untdelemn pentru lămpile noastre

Să ne curățim lămpile

Copiii — O lumină pentru Isus

Răsplata noastră — O locuință în cetatea luminii

# Săptămâna de Rugăciune 1941

## Leccióni pentru copii

### Cuvânt către conducători

Lecciónile de copii pentru Săptămâna de Rugăciune au ca bază aceleași subiecte folosite și în lecciónile majore, și au fost lucrate în anul acesta în jurul temei: Hristos este Lumina Călăuzitoare și toți cari Il iubesc vor fi purtători de lumină pentru El. Lecciónile pot fi dezvoltate sau scurtate potrivit timpului ce-l avem.

Dacă este cu putință, o singură persoană să se îngrijească cu predarea întregii serii de leccióni la o grupă de copii, lucru ce este mult mai bine decât a avea în fiecare zi alt conducător. Cel ales trebuie să aibă o vădită influență față de copii, să fie iubit și respectat de ei.

Nu avem cuvinte de insistat în deajuns asupra nevoii ca lecciónile să fie predate, adică în felul de vorbire, iar nu să le fie cetite. Conducătorul trebuie să facă o pregătire foarte atentă și cu rugăciune. Este bine ca aici și colo copiii să citească textele din Biblie. Pentru copiii mai mici, conducătorul va aminti textul dorit.

În aceste leccióni sunt amintite timpuri de rugăciune, de adunări de mărturisire și chemări la consacrare lui Isus. Conducătorul, când își va aranja planul, se poate că va socoti de bine a aranja asemenea lucruri în legătură cu altă lecciónie decât cea amintită. Lucrul acesta este foarte simplu. Totuși stăruim ca în timpul Săptămânii de Rugăciune să se dea cât mai multe o azii copiilor a se exprima. Numai dacă ei înșiși fac ceva se pot dovedi activi alături de Hristos.

Textul biblic pentru fiecă lecciónie poate fi scris pe o tablă sau pe un placard, așa ca să poată fi cetit de copii. Este bine ca de fiecare dată să citească textul cu toții în unison.

Ca un imn călăuzitor în timpul săptămânii, credem a fi potrivită cântarea No. 131 din „Imnuri Creștine”. Copiii o vor învăța repede, și cântarea va fi de un real folos, fiind folosită la începutul sau la sfârșitul serviciului divin.

Este de mare importanță a se face în cursul săptămânii rugăciuni pline de căldură pentru, și cu copiii. Lucrarea personală este tot atât de necesară pentru copii ca și pentru cei mai în vârstă.

Leccióniea 1 — Vineri 6 Decembrie

### Lumina noastră călăuzitoare

Textul biblic: „Eu sunt lumina lumii”. Ioan 8, 12

Cântare de deschidere: No. 292 sau 352 din „Imnuri Creștine”.

Vreodată când ai mers cu automobilul noaptea împreună cu cineva, oare nu ai văzut, departe, o mare lumină? Ea își trimete o fâșie de lumină albă ce dispare dinaintea ochilor în timp ce se răsucește, ca apoi să ne vină în față. Ce să fie această lumină? Da, este un far de aeroplane. Acesta luminează strălucitor tot timpul nopții. Și pilotul unui avion mare care sboară prin întunec, urmărește acel far, și, văzându-l, știe că e drumul bun. Astăzi sunt mii de astfel de faruri. Astfel, în unele locuri, de-a-lungul tuturor căilor aeriene, cari leagă un oraș de altul, există câte un far la fiecare 15 km. Dacă ați călători cu un avion, toate aceste lumini vi s'ar părea ca o rază dela o mică lampă, departe de tot sub voi, cu luminile lor licărind spre voi și părând că v'ar zice: „Aceasta e calea pe care trebuie să mergeți”. Dacă ați fi într'un aeroplan, ați mai vedea și alte multe lumini jos pe pământ — farurile dela automobile, lumini dela case, dela gări mari și fabrici — dar veți deosebi farurile pentru avioane, fiindcă acestea sunt așezate în linie dreaptă, și se învârtesc încontinuu.

După cum pilotul avionului urmărește farurile, tot așa și căpitanul unui vapor care se apropie noaptea de țarm, urmărește luminile farurilor de pe țarm. Fiindcă aceste faruri, cari își trimet razele luminoase departe peste mare, îi arată cum să-și îndrepte vaporul pe calea neprimejdioasă, ca să nu-și izbească vasul de stânci.

Nu oricare din noi a mers cu avionul sau cu vaporul. Nu știu care din voi a făcut cumva vreo plimbare cu avionul, dar cred că mulți n'au mers nici cu vaporul vreodată. Însă noi toți facem o călătorie — o călătorie cu mult mai importantă decât orice călătorie cu vaporul ori cu vreun avion. Este o călătorie prin vieață. Aceasta o facem pe un drum întunecos și foarte primejdios. În această călătorie sunt ispite mult mai primejdioase decât orice curent de aer care izbește câteodată în avion. Și sunt încercări mult mai grele și mai de temut decât stâncile cari uneori au vârful scos deasupra apei și sfărâmă vapoarele.

Ar fi imposibil oricărui om să nădăjduiască că va reuși să facă această călătorie bine, dacă n'ar avea înainte un lucru — Lumina noastră Călăuzitoare. Lumina Călăuzitoare pe acest drum este mult mai sigură decât lumina unui far la mare, care s'ar putea stinge cumva. Lumina noastră Călăuzitoare este Acela care zice: „Eu sunt lumina vieții”. Ioan 8, 12. Da, cu adevărat, Lumina noastră Călăuzitoare este Isus.

Pe Muntele Corcavado, aproape de orașul Rio de Janeiro din Brazilia, America de Sud, este o statuie mare a lui Isus, cu mâinile întinse, ca și cum ar binecuvânta

pe locuitorii oraşului. Această statuie are o înălţime de 55 metri şi poate fi văzută aproape din orice parte a oraşului şi chiar din port. Dar noaptea se vede cel mai frumos. Ea este luminată de valuri imense de lumină, şi atunci ea nu e văzută numai în oraş şi port, dar până departe pe mare, la 30 km, se poate vedea lumina din jurul acestei statui minunate a lui Isus Hristos, şi prin aceasta marinarii cunosc că s'au apropiat de frumosul şi protectorul port Rio de Janeiro.

După cum acea statuie care luminează totul, stă neîncetat deasupra portului Rio de Janeiro, aşa şi Isus stă totdeauna deasupra fiecăruia din cei cari îl iubesc, conducându-i spre locuri pe cari El ştie că sunt sigure pentru ei. Tot ce avem noi de făcut e să ne aţintim ochii la El — să credem în El şi să împlinim ceea ce vrea El să facem — exact aşa cum pilotul nu-şi ia ochii dela farurile luminoase, şi cum căpitanul vaporului îşi aţinteşte ochii la far — şi El ne va păzi de primejdiile cele multe cari sunt pe calea vieţii pe care călătorim.

Fratele şi sora White au avut odată într'o călătorie o experienţă care arată cum ocroteşte Isus pe copiii Săi credincioşi. Ei aveau de călătorit cu trenul dela Jackson, Michigan, la Wisconsin, unde trebuiau să predice. Fratele White era neliniştit cu privire la călătoria aceasta dar socoti că trebuia să-şi ţină făgăduinţa. Atât el şi soţia lui cât şi prietenii lor din Jackson s'au rugat călduros ca Domnul să-i ocrotească. Apoi ei s'au pregătit de drum. Sora Ruth Wheeler istoriseşte întâmplarea în cartea „Solul său”, după cum urmează:

„Ajunşi la gară, la ora opt s'au suit în tren şi s'au aşezat în primul vagon. Fratele James White începu să-şi aranjeze bagajele, ca să fie cât mai comod, dar sora Ellen White privi în jur cu nelinişte, şi apoi zise: „James, în acest vagon nu pot rămânea, trebuie să mă dau jos”.

„Îşi luară în grabă bagajele şi se urcară în vagonul de alături. Sora White îşi alese un loc în mijlocul vagonului şi se aşeză ţinând bagajele pe genunchi. „Nu mă simt deloc bine în acest tren”, spunea ea. Apoi şezură amândoi liniştiţi, aşteptând parcă ceva, ce nici ei nu ştiau.

„Se dădu semnalul de plecare şi trenul dispăru în întunec; dar abia făcuse vreo 5 km. şi începu să dea când înainte când înapoi şi deraia. Ingrijoraţi ei deschiseră fereastra să se uite afară. Ei văzură vagonul din faţă la urmă şi aerul era plin de ţipete şi văitături. Locomotiva, de asemenea, era răsturnată de pe linie. Dar vagonul în care se aflau ei era pe linie şi se desprinsese de restul trenului la o distanţă de vreo 30 metri. Vagonul de poştă a fost distrus de tot, dar vagonul cu bagaje în care se găsea o ladă mare cu cărţi şi reviste aparţinând sorei White, a fost atins numai puţin şi cutărul n'a suferit nimic.

„Vagonul în care se aşezase prima dată sora White a fost sfărâmat şi oamenii din el fuseseră aruncaţi de o parte şi de alta a liniei ferate.

„Fratele şi sora White au găsit o trăsură şi au tras pentru noaptea aceea la o familie adventistă care locuia prin apropiere.

„A doua zi dimineaţa au venit cu toţii să vadă nenorocirea. Ei au aflat că un bou mare se culcase pe linie, şi când locomotiva a trecut peste el, trenul a deraiat. Vagonul în care se aflase fratele şi sora White stătea singur de o parte. El fusese despărţit de restul tre-

nului şi tot aparatul de legătură între vagoane era pe platforma vagonului ca şi cum fusese aşezat acolo, deşi frânarul nu fusese acolo. Era un adevărat mister pentru călători cum de s'a putut întâmpla aceasta.

„Privind la vagoanele distruse şi locomotiva răsturnată şi apoi la cele două vagoane ce stăteau neatînse şi nevătămate pe linie, ei ziseră: „Intr'adevăr, Dumnezeu ne-a ascultat rugăciunea. El a trimis pe îngerul Său să deslege vagonul şi să păzească vieţile servilor Săi”. — Pag. 97—99.

Un artist de seamă a pictat un tablou ce arată cum păzeşte Isus pe copii de nenorociri. Pe tablou se vedeau două fetiţe cari culegeau flori de câmp. Tot căutând flori frumoase, ele ajunseră lângă marginea unei prăpăstii, şi erau atât de ocupate în ceea ce făceau, încât nu observară prăpastia de lângă ele. Una din fetiţe îşi puse ochii pe un fluture foarte frumos colorat şi alergă după el până la malul râpos, ca să-l prindă. Şi în acest tablou primejdios, artistul pictase un frumos înger păzitor chiar înapoia copilului, pe care Isus îl trimesese ca să-l ocrotească. Ingerul supraveghează pe copii de aproape şi mâinile sale sunt întinse ca să-i prindă dacă ar păşi prea departe peste marginea prăpăstiei. (Dacă vă stă la îndemână un asemenea tablou, arătaţi-l copiilor.)

Dragi copii, Isus, Lumina noastră călăuzitoare, veghează asupra fiecăruia din noi. Ori de câte ori suntem în primejdie, dacă I ne încredem, El va trimete un înger păzitor să ne ocrotească.

Numai când ne ţinem ochii aţintiţi la El, — la fel ca pilotul de avion care nu-şi ia privirea dela farurile luminoase, şi după cum căpitanul vaporului se orientează după far — şi dacă împlinim voinţa Sa, El ne va călăuzi şi ne va păzi. N'ar trebui oare să mulţumim lui Isus că este Lumina noastră călăuzitoare, şi să-L rugăm să ne ajute a ne ţine ochii aţintiţi la El ca să urmăm îndrumările Sale?

Lecţiunea 2, Sâmbătă 7 Decembrie, dimineaţa

## Semne kilometrice

*Textul biblic:* „Când veţi vedea toate aceste lucruri, să ştiţi că Fiul omului este aproape, este chiar la uşi”. Matei 24, 33.

Cântare de deschidere: No. 84 din „Flori de lăcrămioare”.

Nu-i aşa că unii dintre voi au făcut vreo plimbare cu automobilul împreună cu tata şi mama ori cu prietenii, până în vreun sat sau oraş oarecare? Dacă n'aţi mai fost altădată pe drumul acela, aveţi o carte ce se numeşte ghid sau călăuză, care vă arată cum să vă duceţi în locul dorit. Şi, pe măsură ce vă apropiaţi de destinaţie, vă uitaţi pe marginea drumului, din goana maşinei, ca să cetiţi semnele kilometrice cari arată exact distanţa până la oraşul unde vă duceţi. Poate că pe primul semn cetiţi: „112 km până la Braşov” sau oricare ar fi numele localităţii unde vă duceţi. Puţin mai târziu veţi găsi alt semn: „75 km până la Braşov”. Apoi „45 km”, după aceea „37 km”. Şi din ce vă apropiaţi mai mult de destinaţie, semnele sunt mai dese. Treizeci km — 22 km — 15 km — 12 km. Şi când ajungeţi la capătul drumului vedeţi o placardă mare pe care stă scris:

„Braşov”. Şi-atunci parcă vă vine să strigaţi de bucurie că aţi ajuns.

Dacă vă amintiţi, ieri am vorbit despre o călătorie pe care o avem de făcut pe un drum primejdios şi întunecos. Aceasta e o călătorie obositoare, şi am fi foarte fericiţi să ajungem la capătul călătoriei; mereu suntem curioşi să ştim dacă am ajuns aproape de capăt. Şi, dragi copii, noi putem şti dacă călătoria noastră e aproape pe sfârşite. Noi avem un Ghid care ne spune cum să ajungem acolo şi care ne descrie câteva semne kilometrice pe cari le vom vedea către capătul călătoriei noastre. Acest Ghid este Biblia, iar pietrele kilometrice sunt semnele prezise de profeţii din vechime.

Să vorbim despre câteva din aceste semne kilometrice, şi să vedem câte din ele s’au împlinit deja. Mai întâi luaţi-vă Bibliile, şi eu vă voi da câteva texte cari vorbesc despre aceste semne. (Daţi câte un text fiecărui copil, ca să fie cetite în ordinea următoare: Daniel 12, 4; Matei 24, 7 pr. p.; Matei 24, 7 ult. p.; Matei 24, 12; Matei 24, 14; Matei 24, 30.)

*Notă:* Placardele amintite în paragrafele următoare pot fi desenate într’un fel sau altul, potrivit dorinţei celui ce le face. Placardele acestea se pot face dintr’o bucată de carton de 0,27 m pe 0,40 m, potrivindu-se bine pentru o cameră. Dacă aveţi pe cineva cu talent, puteţi face pe ele şi ceva desene. Altfel, diferite desene s’au vederi pe cari le puteţi găsi în zjare sau reviste le lipiţi apoi pe placarde. Pentru cel de al şaselea semn puteţi găsi vreun tablou despre revenirea Domnului Isus, sau să scriţi pe tablă numai cuvintele „A doua venire a lui Isus”.

1. *Mulţi o vor ceti, şi cunoştinţa va creşte.* (Placarde cari să arate invenţii moderne, ca: tren, automobil, avion, vapor, telefon, telegraf, radio, maşini de tipărit.) Citeşte Daniel 12, 4.

Unul din semnele pe cari le întâlnim la sfârşitul călătoriei noastre pe pământ este că oamenii vor ceti mult şi cunoştinţa se va îmulţi peste tot pământul. Am văzut noi aceste semne? Negreşit că da. Până acum o sută de ani nu existau automobile, trenuri, avioane şi vapoare cari să transporte pe oameni repede dela un loc la altul. Şi nu existau nici telefoane, linii de telegraf şi radio care să transmită veştile rapid. Numai de câteva sute de ani există maşini de tipărit cari să tipărească Biblia şi alte cărţi pe cari le citesc oamenii.

Să medităm puţin asupra tuturor semnelor cari au trecut. Să lăsăm acum acest semn şi să vedem câte mai avem de adăugat la acesta.

2. *Semne în cer.* (Să aveţi o placardă înfăţişând ziua întunecoasă şi căderea stelelor cum şi întunecarea soarelui, lunii, şi stelelor.) Cetiţi Matei 24, 29.

La 19 Mai 1780 pe la ora 10 dimineaţa, începu să se întunece peste toată Noua Anglia şi chiar asupra Canadei. se făcu adevărată noapte şi oamenii şi-au aprins lămpile şi sfeşnicele spre a-şi continua lucrul. Găinile s’au retras în coteţe. Şi întunerecul a ţinut tot timpul zilei şi când a venit noaptea luna era colorată în roşu. Şi în noaptea aceea a fost aşa de întunec încât o hârtie albă ţinută la câţiva centimetri de ochi, nu putea fi văzută.

În zilele noastre am văzut căderea de stele. La 13 Noembrie 1833 stelele apărură pe cer într’un număr aşa de mare, încât părea că toate stelele cădeau pe pământ. Locuitorii din aproape toate Statele Unite au văzut a-

ceste sele căzând, şi mulţi s’au înspăimântat grozav, crezând că venise sfârşitul lumii. Stelele au continuat să cadă din cer până dimineaţa.

Astfel s’a împlinit şi semnul acesta.

3. *Războaie şi veşti de războaie.* (Să aveţi o placardă cu un desen mare reprezentând soldaţi în marş, vapoare de războiu ori tunuri.) Acum să cetim prima parte din Matei 24, 6. Negreşit că nimeni nu poate tăgădui împlinirea acestui semn. Acest semn însemnează că suntem aproape de sfârşitul călătoriei prin această lume, unde e atâta întristare.

4. *Cutremure de pământ, foamete şi ciumi.* (Ua tablou înfăţişând un cutremur sau foamete.) Vom ceti ultima parte din Matei 24, 7.

Ciuma este o boală care ucide mulţi oameni. Şi gripa este uneori o ciumă teribilă în timpul iernii. Mulţi oameni mor din cauza ei. Apoi, din cauza foametei în ţările bântuite de războiu, mulţi copii şi oameni mari au murit şi mor fiindcă n’au hrană deajuns. În cursul ultimilor câţiva ani, au fost un mare număr de cutremure în toată lumea, când pământul dedesubt s’a deschis, sate şi oraşe s’au sguduit, prăbuşind multe clădiri înalte şi omorând mii de oameni. Aşa dar, am văzut şi împlinirea acestui semn.

5. *Evanghelia în toată lumea.* (Un tablou cu o Biblie ar fi bun pentru acest semn.) Să cetim acum Matei 24, 14.

Cine poate să-mi spună câte continente sunt? Sunt şase — Europa, Asia, Africa, Australia, America de Nord şi America de Sud. Şi în toate aceste continente, băieţi şi fete, misionarii noştri vestesc oamenilor despre apropiata venire a lui Isus. Ei se duc astăzi într’adevăr la orice naţiune de pe pământ. Tibetul — o ţară în mijlocul Asiei — a fost una din ultimele ţări în care au intrat misionarii noştri, şi acum se predică şi acolo Evanghelia. Deci am trecut şi de acest semn, şi-l vom adăuga lângă celelalte. Observaţi că ultima parte din Matei 24, 14, zice: „Şi atunci va veni sfârşitul”. Asta înseamnă că aceasta e ultima piatră kilometrică pe care o vom vedea înainte de a ajunge la zidurile cetăţii, adică la locul către care călătorim.

#### 6. *Venirea lui Isus*

Cel mai apropiat semn este acela care ne arată că am ajuns la destinaţie, acela care ne spune: „Bine-aţi ajuns la capătul călătoriei”. Despre acest semn cetim în Matei 24, 30. Cetiţi acest text.

Da, copii, acesta e semnul Fiului omului în cer. (Arată ultima placardă) Motivul pentru care Isus vine iarăşi pe pământ este pentru a lua pe fiecare din noi, cari am terminat călătoria, în locuinţa minunată ce ne-a pregătit-o.

Şi acum, cunoscând că acest ultim semn e aproape să se îplinească, trebuie să veghem tot timpul, ca să fim gata atunci când va avea loc.

Lecţiunea 3, Sâmbătă 8 Decembrie, după amiază

## Luminând căminul nostru

*Text biblic:* „Tot aşa să lumineze şi lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, şi să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri”. Matei 5, 16.

Cântare de deschidere: No. 106 din „Flori de lăcră-mioare”.

Un băiețel slăbuț și sdrențuros se tot târăște în mica dâră de raze ale soarelui ce străbat până în ulița cea îngustă și murdară. De amândouă părțile se înalță case mai răsărite, dar ruinate. Băiețelul ține în mână un ciob de oglindă, cu care se căsnește să prindă razele soarelui.

„Ce faci, băiețelule?” La auzul acestui glas, micuțul tresări și privi în ochii buni ai unui necunoscut, bine îmbrăcat.

„Bine, domnule, după cum vezi”, răspunse micuțul după un timp de tăcere, „sora mea mică zace bolnavă în pat în casă lângă fereastra aceea” — continuă el, arătând spre o fereastră joasă până la pământ. — „Ea zace acolo de peste cinci luni. Soarele nu pătrunde niciodată în camera aceea. Și în după masa asta soarele strălucește așa de tare că m'am gândit să-i fac și ei bucuria să-l vadă, așa că încerc să trimit o rază de soare cu această oglindă până în camera ei”.

Dragi copii, acel băiețel făcea tot ce putea ca să-și lumineze umila lui locuință. Dar, facem și noi tot ce putem ca să aducem lumină și fericire în căminurile noastre? Nimeni din noi nu e prea mare ca să poată face lucruri mari în familiile noastre, dar de sigur că putem aduce o rază de lumină, și apoi, raza noastră de lumină împreună cu razele de lumină răspândite în jurul lor de toți ceilalți membri ai familiei, vor face un cămin luminos, vesel și fericit.

Un singur colț întunecos în cămin poate produce multă neînțelegere. Intr'o zi becul electric dela pivniță, se stinse. Nu era nicio lumină, și nimeni din casă nu se grăbi să-l înlocuiască. Toți ai familiei, dela cel mai mare până la cel mai mic puteau să se ducă în pivniță și fără această lumină de pe trepte. Dar într'o zi, mama fiind zorită să ia ceva din pivniță, a deschis ușa și coborî în grabă scările. Inșă nefiind atentă, ca de obicei, și din cauza întunecului de acolo, s'a împiedecat pe la jumătatea scării și a căzut, lovindu-se la sold. Din cauza aceasta a trebuit să stea în pat mai multe luni de zile, suferind greu; și toate acestea din pricină că becul nu lumina scara.

Moliilor, aceste ființe mici cari fac atâta rău fiindcă rod lâna și blănurile, le place să lucreze în întunec. O prietenă de-a mea avea un fotoliu foarte frumos, cu o rezămătoare frumos tapițată. Ea ținea foarte mult la acest scaun. Acest fotoliu stătea de o parte în salonul ei, și ea ținea totdeauna transperantele lăsate la fereastră, ca să nu pătrundă soarele. Dar moliile au dat de acest colț plăcut întunecos, și au ros în multe locuri pânza de lână dela tapițerie care forma spatele scaunului. Dacă ar fi putut străbate măcar câteva raze de soare până la scaun, poate că moliile n'ar fi făcut stricăciunea aceea.

Așa dar, vedeți că nu numai lumina mare poate face ceva de seamă. Uneori când se stinge în casă lumina electrică dela uzină, noi aprindem lampa și ne luminăm cu ea casa, ca să ne putem continua lucrul.

De sigur că voi copiii, nu puteți fi farurile ori semnalele luminoase pentru avioane despre cari am vorbit în lecțiunile trecute, însă e nevoie de voi să fiți lămpi mici sau candelă în căminul vostru. Ce putem face noi spre a fi lumini mici în casele noastre? O, eu știu că ne putem gândi la multe lucruri. Cine vrea să ne spună câteva lucruri de acestea?

Vă voi spune eu câteva. O cale de a putea face să lumineze lumina noastră în cămin, este a da ajutor mamei. Aceasta nu e un lucru prea important, dar dacă facem aceste servicii cu plăcere și repede, aceasta va ajuta la luminarea căminului, mai ales când mama e oboșită, și când are de spălat mult, sau când frățiorul sau surioara cea mică sunt bolnavi.

Dar să vedem cum mai putem ține lumina noastră aprinsă în casă. Să ascuți repede și cu plăcere orice îți cere tata sau mama să faci; să ajuți, având grijă de copilașul cel mic; fiind curățat, dar nu numai în ce privește camerele noastre, dar curățind și tot ce ține de casă; cosind iarba, strângând frunzele veștede ce cad, făcând toate cu plăcere; săpând grădina; făcând lecțiile fără să aștepti să-ți spună mama, etc.

Câți dintre voi, dragi băieți și fete, veți face tot ce puteți spre a ține luminile voastre aprinse în familie, fiind totdeauna săritori, serviabili și ascultători? Toți, nu-i așa? Să rugăm pe Isus să ne ajute a ne ține de această făgăduință. (Câțiva copii să fie puși a înălța rugăciuni scurte.)

Lecțiunea 4, Duminecă 9 Decembrie

## Transmiterea luminii

*Textul biblic:* „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură”. Marcu 16, 15.

Cântare de deschidere: No. 79 din „Flori de lăcră-mioare”.

(Pentru introducerea în subiect puteți face următoarele: Patru copii, fiecare cu câte o lumânare, stau în față. Numai lumânarea primului copil este aprinsă. Cu lumânarea sa el aprinde lumânarea celui de lângă el și, apoi al doilea pe cealaltă și al treilea pe aceea de a patra. Când toate sunt aprinse, primul spune:

Lumina nu mi s'a slăbit  
De v'am aprins pe voi  
Acum voi ardeți strălucit  
Iar eu la fel continui

Copiii în unison:

Deci luminați neîncetat  
Oricât de slabă raza,  
Căci lumina ce-ai de dat  
Arată calea dreaptă.

Vă mulțumesc copii. Acum am să vă vorbesc despre lumină. Isus este lumina cea mare a lumii. El veni în această lume ca un copil micuț, apoi creșu și predică, învață și vindecă pe oameni în această lume. Noi cunoaștem cu toții cum Isus a fost ucis în mod crud, și cum a înviat din morți și S'a întors în cer. El a făcut toate acestea spre a aduce în lumea aceasta lumina mântuirii.

Cu toate acestea, afară de Petru, Iacob și Ioan, și ceilalți ucenici precum și un număr mic de oameni dintre cei cari trăiră în vremea lui Isus, puțini aflase ce făcuse El pentru oameni. Așa dar, trebuia făcut un plan prin care și alții să afle de aceasta. Și știți voi ce fel de plan a făcut Isus pentru ca oricine din lumea aceasta să afle de lumina Evangheliei pe care El a adus-o în lume? Ei bine, El a spus lui Petru, Iacob și Ioan cum și celorlalți apostoli să transmită lumina la oamenii cu cari vin în legătură. Și acești oameni, la rândul

lor, să transmită lumina altora, apoi aceștia s'o ducă mai departe, până ce toți din lumea întreagă aveau să primească lumina Evangheliei. Adică la fel cum voi copiii ați aprins fiecare lumânarea celuilalt.

Nu-i așa că acesta e un plan minunat de bun? Și acest plan a fost executat în totul, fiindcă, după cum știți, Petru și-a petrecut restul vieții propovăduind oamenilor despre această lumină minunată, iar Ioan, vestind viața Domnului Isus; la fel și Iacob, și ceilalți apostoli, și apoi oamenilor pe cari îi învățau ei, vorbeau și ei mai departe altora.

Lucrul acesta a continuat a se face ani de-a-rândul. Astăzi locuitorii fiecărei țări din lume au această minunată lumină a Evangheliei. Dar mai sunt încă mulți, foarte mulți oameni în lume cari nu știu nimic despre această lumină minunată a Evangheliei. Așa dar, fiecare din noi care are acum această lumină, trebuie s'o ducă la cei cari n'o au. Și când fiecare va ajunge să primească lumina, atunci Isus va veni și ne va lua acasă în locuințele cerești, ca să locuim împreună cu El în veșnicie. Așa dar, noi trebuie să ne grăbim și să ducem lumina la alții, ca să putem merge și trăi cu Isus.

Cum aș dori să putem avea o hartă mare de tot a lumii, deschisă înaintea noastră, și să putem vedea un mic punct luminos pentru fiecare ins din lumea întreagă, care a primit această lumină! Ar fi mii de lumini — în Europa, Africa, și India, China, Australia și America de Nord și de Sud. Și cum aș dori să avem timp să ascultăm istorisirile de felul cum a străbătut lumina Evangheliei peste oceane și până departe în inima țărilor păgâne. Dar nu avem timp decât pentru o singură istorioară.

Doi băieți dintr'una din școlile noastre Adventiste din Africa — puțin mai mari decât voi — s'au hotărât să meargă într'o vară în excursie. Dar încotro s'o apuce? „Cum aș dori să cunosc Africa portugheză răsăriteană?” zise unul din ei. Și după ce se gândiră bine, au ajuns amândoi la părerea că aceasta ar fi un loc bun. Oamenii din Africa portugheză de răsărit nu aveau cărțile pe cari ei se duceau să le vândă, fiindcă până atunci niciun misionar nu primise autorizația să meargă și să predice în acel ținut. Guvernământul nu primea pe misionarii noștri acolo, dar ei nu puteau spune nimic contra a doi băieți negri, chiar dacă se duceau acolo să vândă ceva cărți.

Și astfel băieții plecară. Și, de sigur, ei și-au luat cu ei și Bibliile. În timpul săptămânii ei lucrau din greu vânzând cărți; Sâmbăta, se așezau la umbra unui copac, unde cântau și studiau lecțiunile școlii de Sabat. În curând oamenii de prin satele vecine fură curioși să afle ce e cu acești băieți și cu lucrarea lor. Astfel băieții au început să le vorbească, și nu după mult timp, o mare mulțime de oameni se aduna cu ei în fiecare Sâmbătă ca să studieze Biblia. Ei au făcut un gard de jur împrejurul locului unde studiau ca să nu fie deranjați când se adunau laolaltă în fiecare săptămână. Șeful regiunii aceleia, temându-se că guvernământul s'ar opune ținării acestor adunări, a poruncit să strice gardul. Dar în curând a fost ridicat din nou.

În sfârșit trecu și vara, și băieții spuseră oamenilor că ei sunt elevi la școală, și că trebuie să plece dela ei. „Nu se poate”, ziseră băștinașii. „Trebuie să rămâneți aici și să ne învățați”. Băieții au răspuns: „Noi v'am învățat tot ce am știut. Acum trebuie să ne înapo-

iem la școală unde să învățăm și mai multe”. La urmă, se învoiră să le lase.

Acești oameni păgâni, rămași singuri, își dădură toată silința să țină adunările regulate de Sâmbăta, dar era foarte greu. Ei au trimes delegați la cea mai apropiată stațiune misionară Adventistă, până în Nyasaland, cerând pe cineva care să vină, să-i învețe. Dar misionarii se temeau să trimeată pe cineva, ca nu cumva să se opună guvernământul.

În sfârșit, unul din evangheliștii africani, predicatorul Simon, s'a decis să se ducă în Africa portugheză de răsărit, deocamdată sub formă de vizită. De sigur că guvernământul n'avea să zică nimic împotriva acestui lucru. Sosit acolo, el găsi un mare număr de oameni păzind Sâmbăta și o grupă gata cu totul pentru botez. „Eu nu pot să vă botez aici”, le-a spus predicatorul Simon, „dar să veniți la adunările anuale ce se vor ține în curând la Thombani, la 9 km. dela granița Nyasalandului”. Astfel ei veniră la acele adunări și douăzeci și patru din acești băștinași din Africa portugheză de răsărit au fost botezați. Ei au fost organizați ca o biserică și această biserică s'a întors de sine stătătoare în Africa portugheză de răsărit, bine organizată și gata să facă lucrarea pentru Domnul.

În felul acesta a început lucrarea noastră în Africa portugheză de răsărit, prin doi băieți duși acolo să colporteze într'o vară; și în timp ce se aflau acolo, ei au făcut să lumineze lumina lor pentru Isus. Astăzi noi avem în Africa portugheză de răsărit o misiune bine aranjată.

Dragi copii, să nu uităm că fiecare din noi are o mică lumină, pentru că noi toți cunoaștem pe Isus, Lumina lumii — și este datoria noastră să ducem această lumină la alții. Poate că noi nu ne putem duce acum în vreun câmp misionar, dar putem ajuta pe misionari prin rugăciunile și darurile noastre, și putem fi misionari față de cei din jurul nostru, în care timp vom crește și vom studia bine Biblia, ca atunci când vom deveni oameni mari să putem face tot ce așteaptă Domnul dela noi.

Dacă vreunul din noi lasă să se stingă lumina lui, prin aceasta unii sunt împiedecați a auzi despre Lumina cea minunată a lumii, despre Isus, și nu pot ajunge niciodată în ceruri — tocmai din cauza neatenției și indiferenței noastre de a ține lumina noastră aprinsă.

Lecțiunea 5, Miercuri 10 Decembrie

## Untdelemn pentru lămpile noastre

*Textul biblic:* „Cele înțelepte, împreună cu candelilele, au luat cu ele și untdelemn în vase”. Matei 25, 4.

Cântare de deschidere: No. 8 din „Imnuri Creștine”

Mulți dintre noi avem acasă lumină electrică, și când aprindem lumina, nu avem altceva de făcut decât să răsucim un buton fixat pe perete. Dar nu sunt prea mulți ani de când nu exista lumină electrică, și când aproape toate casele erau luminate cu lămpi ca acestea. (Arată o lampă veche.) La fiecare câteva zile mama avea grijă să ducă toate lămpile în bucătărie și să le umple cu un lichid care semăna mult cu apa, dar aceasta nu era apă. Cine din voi știe ce era acel lichid? Da,

acela era gaz sau ulei, și nicio lampă nu ardea dacă nu avea gaz.

Și pe vremea lui Isus oamenii întrebau lămpi cari aveau nevoie de ulei. Într-o seară, Isus Se duse cu cei doisprezece prieteni ai Săi — ucenicii Săi — pe Muntele Măslinilor, de unde putea privi asupra cetății Ierusalimului, și de unde văzură pe mai mulți oameni așteptând un cortegiu de nuntă. Pe atunci nunțile se făceau de cele mai multe ori noaptea. Mirele pleca de acasă dela el, și, însoțit de prietenii lui, se ducea la casa miresei, în cântări de muzică și cu lămpi aprinse cari să lumineze calea. Tinerele prietene ale miresei ieșeau în întâmpinarea mirelui cu lămpile aprinse, producând o lumină strălucitoare, și toate însoțeau pe mire în noua lui locuință. Și, privind la aceasta, Isus spuse:

Într-o seară, zece fecioare așteptau sosirea mirelui. Fiecare avea câte o candelă cu ulei în ea, și toate lămpile ardeau strălucitor. Ele așteptau în orice clipă să vină mirele. Dar au așteptat ele, au tot așteptat. Și mirele tot nu venea. În tot acest timp lămpile lor ardeau, însă untdelemnul din ele scăzuse. Fecioarele s'au plictisit de atâta așteptare și s'au așezat jos să doarmă. La miezul nopții au fost trezite din somn de un strigăt: „Iată Mirele vine!” Indată ele s'au sculat, și căutară să-și ia lămpile. Dar toate lămpile se stinseseră. Inșă cinci din ele își aduseseră cu ele rezervă de untdelemn în niște sticle, și astfel și-au umplut lămpile și le-au aprins să întâmpine pe mire. Celelalte cinci fecioare însă nu-și luaseră cu ele rezervă de untdelemn, și nu-și puteau aprinde candelile. Ca să-l fi întâmpinat pe mire fără nicio lumină era un semn de dispreț față de el, așa că acestea din urmă n'au putut lua parte la nuntă, și s'au dus acasă, foarte amărâte și întristate.

Voi știți, dragi copii, că toate istorisirile lui Isus cuprindeau mari adevăruri. În această parabolă, mirele reprezintă chiar pe Isus, iar venirea Lui să ia pe mireasă la Sine însemnează venirea Sa pe acest pământ ca să ia pe copiii Săi credincioși în locuința din ceruri. Candelele sau lămpile sunt Cuvântul lui Dumnezeu, iar untdelemnul care arde în lămpi este Spiritul Sfânt. Așa dar, după cum vedeți, numai oamenii și copiii cari au Spiritul Sfânt vor putea merge în ceruri când va veni Isus.

Isus știa că ucenicii Săi precum și toți copiii Săi de pe pământ din toate timpurile, vor avea nevoie de acest untdelemn — de acest Spirit Sfânt — spre a se putea pregăti să meargă cu El în cer când va veni a doua oară, așa că, înainte de a pleca dela ei, El le-a făgăduit că le va trimite Duhul Sfânt. Și astfel, când ucenicii se aflau cu toți laolaltă, în ziua Cincizecimii, după ce Isus plecaseră dintre ei și Se înălțase la cer, ei au primit Duhul Sfânt. Vă amintiți, cum în acea zi s'a revărsat ca niște limbi de foc peste capetele fiecărui ucenic.

Isus are grijă tot atât de mare și astăzi să ne dea acest untdelemn — Duhul Sfânt, cum și atunci când dădu ucenicilor Săi, cu mult timp în urmă, pentru că El știe că noi nu vom putea niciodată să locuim împreună cu El fără de acest untdelemn.

Acest untdelemn noi nu-l putem cumpăra de nicăieri, în schimb îl putem avea în dar, fără niciun preț, numai dacă rugăm pe Isus să ni-l dea, și dacă credem că ni-l va da. Nu-i așa că avem un Isus nemărginit de bun, încât ne dă acest untdelemn?

Sigur că noi nu putem vedea în realitate acest untdelemn, — Spiritul Sfânt — după cum vedem gazul în

lampă. Inșă Isus a spus odată cuiva cum poate fi sigur dacă îl are. Acel bărbat venise la Isus în timpul nopții, pentru că nu vroia să afle nimeni că se ducea la Isus. „Cum poți ști că sunt născut din Spirit?” întrebă acela pe Isus. Prin aceasta el vroia să spună: „Eu nu pot vedea untdelemnul Spiritului Sfânt, deci cum pot ști că îl am spre a-mi ține lampa aprinsă?”

Răspunzându-i, Isus i-a pus această întrebare: „Tu nu vezi vântul, atunci cum știi că suflă vântul?”

Dragi copii, puteți răspunde la această întrebare? Ei bine, noi știm că bate vântul, fiindcă putem vedea ceea ce face el — efectul lui asupra lucrurilor. El mișcă morile de vânt și crengile pomilor, ridică bucăți de hârtie și frunze și tot învărtindu-le le împrăstie în lungul străzii. Și dacă vântul este foarte puternic, uneori desrădăcinează pomii și chiar desvelește hambare și case. Nu-i așa că voi toți știți când bate vântul? Câteodată în timpul nopții, când sunteți în pat, auziți cum șueră vântul prin coșul sobei.

Și, Isus a căutat să învețe pe oameni că așa e și cu untdelemnul Duhului Sfânt. Chiar dacă nu-l putem vedea, noi putem ști când îl are cineva, prin efectele sale asupra acelu om, prin faptele lui.

Dar ce face acest untdelemn al Duhului Sfânt pentru noi? El face multe, foarte multe lucruri. Acum putem aminti numai câteva din lucrurile pe cari le face Duhul Sfânt.

Isus știa că după înălțarea Sa la cer ucenicii Săi aveau să fie prigoniți și batjocoriți, și tratați rău, și mai știa El că ei se vor descuraja cu totul. De aceea El le-a spus că le va da Duhul Sfânt ca să le fie Mângâietor. Apoi, ei aveau să fie duși înaintea regilor și conducătorilor și în fața a mari adunări ca să vorbească despre credința lor, și astfel Isus le-a spus să nu se îngrijoreze de ceea ce vor trebui să spună, că Duhul Sfânt îi va învăța ce să spună. Spiritul Sfânt mai avea să-i ajute să înțeleagă Biblia, să-i ajute să cugete așa cum se cuvine și să biruiască păcatul. Și voi, copii, știți că acest untdelemn al Spiritului Sfânt va face pentru noi toate aceste lucruri pe cari Isus a spus că le va face pentru ucenicii Săi.

Noi nu putem fi creștini adevărați dacă nu avem acest untdelemn al Duhului Sfânt. Vreți să ne rugăm ca Domnul Isus să ni-l dea și nouă? Eu cred c'ar fi bine ca fiecare din noi să înalțe o rugăciune scurtă, cerând lui Isus acest minunat dar al Duhului Sfânt. (Incheie cu mai multe rugăciuni.)

Lección 6, Vineri 11 Decembrie

## Să ne curățim lămpile

*De cugetat:* „Locul cel mai fericit pe pământ pentru mine este acolo unde Domnul meu vrea să fiu”.

Cântare de deschidere: No. 163 din „Imnuri Creștine”.

Copii, știți voi cum a fost scrisă această cântare „De pe stâncă mântuirii?” Ei bine, fiți atenți să vă povestesc cum a scris autorul cuvintele la această cântare. Într-o seară autorul acestor versuri ascultase una din cele mai frumoase predici ale vestitului predicator Moody. Predicatorul Moody vorbise în aceea seară despre o furtună în timpul nopții pe Lacul Erie. Atât cerul cât și marea erau negre ca smoala. O corabie se apropia toc-



mai de orașul Cleveland, pe malul sudic al lacului. Căpitanul corăbiei și un pilot, care venise pe bordul corăbiei ca să conducă vasul neatins până la port, se uitau înainte, căutând să îndrepte corabia în siguranță, încotro trebuia să meargă.

„Pilot”, zise căpitanul, „ești sigur că asta e Cleveland? Căci nu se vede nicio lumină”.

— „Sigur”, căpitane, răspuse pilotul.

— „Dar unde sunt luminițele?”

— „Sunt stinse, Domnule”.

— „Poți intra în port?”

— „Căpitane, ori ajungem, ori murim”.

„Viteazul pilot bătrân făcu tot ce putu, dar zadarnic, a pierdut ținta. Vasul a fost sfărâmat, cu pierderea multor vieți. Luminițele se stinseseră . . . Fraților, Maestrul Se va îngriji de farul cel mare. Este lucrarea noastră să ținem luminițele aprinse!”

Aș dori să vă vorbesc puțin de felul cum să ținem aprinse lămpile noastre. Chiar dacă avem lămpi bune, și untdelemn din belșug și un fitil care să ardă, totuși, dacă neglijăm unele lucruri la această lampă, nu putem avea o lumină bună și clară.

Ce lucruri trebuie să facem?

Mai întâi trebuie să curățim fitilul. Poate că unii din voi n'au văzut niciodată pe cineva cum taie fitilul, dar bunicele voastre v'ar putea spune cum se face aceasta. După ce o lampă arde câțiva timp, fitilul se face cărbune și capătul se înnegrește. A curăța lampa înseamnă a tăia acest capăt negru și ars. Dacă nu se curăță, lampa va da o lumină slabă, ca o licărire, și care nu va face cine știe ce mare bine.

Tot astfel și noi, dacă vrem să dăm o lumină bună și strălucitoare pentru Isus, trebuie să păstrăm totdeauna lămpile curate. Vă dați voi seama ce poate însemna aceasta? Ați auzit pe cineva zicând: „Băiatul acesta va trebui să se mai șlefuiască?” Aceasta înseamnă că el va trebui să înceapă să lase unele din trăsăturile rele de caracter. În caracterele noastre sunt așa de multe lucruri cari pot fi reprezentate prin fitilul ars și negru care dă o lumină palidă. Aceasta înseamnă a fi supărațios, egoist, a ne purta rău cu tovarășii noștri de joacă și cu prietenii noștri, a fi certăreți, neascultători de părinți, a nu fi atenți, tot șopăcăind la școală și la adunare. Noi trebuie să îndepărtăm toate aceste rele obiceiuri și trăsături de caracter, dacă vrem să fim lumini puternice pentru Isus.

De asemenea, o lampă mai trebuie să fie curățată ca să dea o lumină bună. Oamenii cari întrebunțează tot timpul lămpă, trebuie să spele în fiecare zi sticla dela lămpă, ca să fie totdeauna curată și să lucrească, așa ca lumina să lumineze clar prin ea.

Dacă vrem să fim purtători de lumină pentru Isus, trebuie să fim curați atât la minte cât și la trup. Gândurile și cuvintele noastre trebuie să fie curate. — Un băiat care este un adevărat purtător de lumină pentru Isus nu va spune niciodată unui alt băiat o istorisire murdă. Apoi, fetele cari sunt purtătoare de lumină nu vor spune niciodată unei alte fete lucruri cari ar face-o să roșească de rușine dacă ar fi de față mamele lor și le-ar auzi.

Nicicând luminile noastre nu pot străluci așa cum trebuie, dacă trupurile noastre nu sunt curate și puternice. Singurul mijloc prin care ne putem păstra corpurile puternice și curate este de a ne îngriji bine de ele. Asta

înseamnă somn și exercițiu din belșug și orice lucru asemănător. Asta mai înseamnă a mânca hrană simplă și bună, nu prea multe dulciuri și prăjituri. Și mai înseamnă a nu fuma niciodată țigări sau a folosi vreun fel de tabac, și a nu bea niciun fel de băutură ce poate otrăvi corpul. Niciun băiat sau fată, bărbat sau femeie nu poate fi purtător de lumină pentru Isus dacă introduce în corpul său otravă de tutun și alcool.

Și încă, o lumină nu trebuie să fie ascunsă; ea trebuie pusă într'un loc de unde poate fi văzută de toți cari au nevoie de ea. De ce folos ar fi chiar cea mai strălucitoare lumină dacă ar fi ascunsă într'un fel oarecare așa încât nu-și poate împărtăși razele în toate părțile odăii?

Dacă vă amintiți, Isus a spus aceasta, vorbind odată unei mari mulțimi de oameni. El zicea: „Oamenii nu aprind lumina ca s'o pună în obroc, ci o pun în sfeșnic, și luminează tuturor celor din casă”. Matei 5, 15.

Așa dar, noi trebuie să fim foarte, foarte atenți și cu băgare de seamă ca să nu fie nimic în calea luminilor noastre pentru Isus. Există tot felul de lucruri pe cari Satana ni le pune în minte și cari vor ascunde lumina dela ei. De exemplu el ne face să gândim că nu e timpul nimerit. De sigur, că dacă tot așteptăm după timp prielnic în loc de a lucra pentru Isus, în felul acesta ascundem luminile noastre. O altă cauză sunt banii. Unii oameni sunt așa de lacomi să câștige bani, încât uită cu totul să lumineze pentru Isus. Apoi, mai e dorința de a fi mare. Acela care își pierde tot timpul său gândindu-se cum ar putea ajunge renumit sau plin de succes, nu are timp să lumineze pentru Isus.

Dacă noi nu știm care este locul cel mai bun din care luminile noastre să lumineze cât mai departe, putem să-L rugăm pe Isus, și El ne va pune în locul unde putem face cât mai mult bine. Noi trebuie să fim bucueroși a face tot ce dorește El, și atunci putem fi siguri că ne aflăm în locul nimerit.

Lección 7, Sâmbătă, 12 Decembrie, dimineața

## Copiii—O lumină pentru Isus

De cugetat: „Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea”. 1 Tim. 4, 12.

Cântarea de deschidere: No. 86 din „Flori de lăcrămioare”

Când David, pe când era un păstoraș, se duse să-și viziteze frații în tabăra lui Izrail, și văzu pe uriașul negliuit Goliat ieșind din tabăra Filistenilor, el zise că vrea să se ducă să se lupte cu uriașul acela. Frații lui râseră de el, și chiar regele Saul îi zise: „Tu ești un copil, cum ai să te poți bate cu un uriaș așa de puternic ca Goliat?” Dar David, deși era un copil, a ieșit de s'a luptat cu uriașul și l-a omorât. Atunci a urmat o mare biruință pentru oștile lui Izrail, și David, tânărul păstor, a fost acela care a lăsat să lumineze lumina sa pentru Isus, întocmai cum dorise Isus, care era adevăratul autor al acestei mari biruințe.

Unii cred că copiii sunt prea mici ca să facă ceva pentru Domnul. Ei trebuie să aștepte până vor crește. Dar vă amintiți voi ce îi spune Pavel lui Timotei? „Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea”. Pavel își dădea seama că

atât copiii cât și tinerii puteau face o mare parte pentru Domnul.

Un slujitor al Evangheliei ținea o serie de adunări de redeşptare. Intr'o seară, pe când se întorcea acasă dela adunare, soția îl întrebă cum merg lucrurile. „Bine”, îi zise misionarul, „în această seară au fost convertiți doi oameni și jumătate”.

„Vrei să spui doi bărbați și un băiat?” întrebă soția lui.

„Nu, un bărbat și doi băieți. Căci vezi tu, la un om mare, jumătate din viață e trecută — ca și o lampă arsă jumătate — pe când băieții sunt chiar la începutul vieții lor — lămpile lor abia acum au început să ardă, deci ei au de două ori mai mult timp să lucreze pentru Domnul decât un bărbat”.

Să nu uităm, dragi copii, că avem aproape o viață întreagă înaintea noastră în care să luminăm pentru Isus. Dar mai trebuie să nu uităm că dacă ne străduim să facem tot ce putem spre a lumina pentru Isus trebuie să aprindem lămpile noastre din vreme — chiar acum.

Când se vorbește de lucrare pentru Domnul, mulți se gândesc la lucrarea din câmpurile misionare. De sigur că și aceasta e un mijloc de a lumina pentru Isus. Dar cea mai mare parte din noi nu se pot duce în câmpuri misionare, și mai ales în aceste vremuri. Totuși, chiar dacă acum nu putem merge în vreo misiune, noi putem ajuta la răspândirea luminii în țările păgâne prin mai multe feluri.

Noi ne putem pregăti chiar de pe acum să mergem într'un câmp misionar, învățând tot ce putem și făcând partea noastră de lucru așa cum putem și Isus ne va socoti aceasta ca luminând pentru El tot așa cum am fi într'o țară păgână, învățând pe oameni despre El.

De asemenea, noi ne putem ruga pentru misionarii cari se află în câmpuri străine. Aceasta e de mare nevoie.

Apoi noi mai putem ajuta cu darurile noastre. Eu știu că copiii nu câștigă prea mulți bani. Dar în loc să cheltue banii pe bomboane, înghețată sau altceva nefolositor, mai bine să-i dea pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu, care are nevoie de mulți bani. Fără îndoială fiecare dintre noi dă a zecea parte din bani ca zecime. Această zecime aparține Domnului, și ar însemna că furăm pe Domnul dacă o păstrăm. Dar și după aceea, să avem grijă și de banii ce ne mai rămân, fie ei chiar un leu. Cu ei putem ajuta la predicarea Evangheliei.

Să vă povestesc acum despre o fetiță ce nu avea nici măcar un leu care să-l dea pentru lucrarea lui Dumnezeu, dar ea a dat lucrul cel mai de preț ce-l avea, și prin aceasta a ajutat la aducerea unui număr de păgâni cari locuiau peste oceane, la Isus.

„Era o familie foarte săracă, cu mulți copii. O fetiță numită Mabel era bolnavă mai tot timpul, încât nu putea să alerge și ea și să se joace cu ceilalți copii, așa că avea foarte puține bucurii în viața sa de suferință.

„Tatălui ei îi era milă de copila lui, și într'o zi i-a adus un creion mare verde cu care putea să deseneze. Mabel se simțea foarte fericită, și ea a desenat multe ore animale, pomi și păsări.

„Intre timp veni în satul în care locuia Mabel un misionar și vorbi despre sărmanii păgâni din locul în care lucra el, și ce nevoie mare au ei de învățători, cărți

și de evangheliști cari să-i învețe că idoli lor de lemn și de piatră nu-i pot mântui. . . . .

„Mabel auzi și ea despre misionar și de cele ce spusese el . . . . .

„Fetița cea mică dorea să aibă și ea ceva să dea, dar nu avea nici măcar un leu. Nimic din ceea ce avea nu putea fi trimes pentru salvarea acelor copilași păgâni, și lacrimi îi veniră în ochi, în timp ce se gândea mereu la ei.

„Apoi îi vine un gând. Avea și ea ceva, chiar dacă n'avea bani. Era creionul verde la care ținea mult, singurul lucru pe care-l avea. Să-l dea? Cum putea să trăiască fără el? Dacă avea să-l dea, cum mai putea desena ea, și cât de lungi și plictisitoare i se vor părea ceasurile? Dar cu cât se gândea mai mult la el, cu atâta i se părea mai mult că trebuie să dea creionul ca să ajute pe păgâni.

„In ziua când banii trebuia să fie dați misionarului, ea își înveli prețiosul creion într'o hârtie albă, și a fost dus la locul unde se strângeau celelalte daruri. Când cei ce numărau banii au văzut creionul, nu știau ce să facă cu el. Un creion era de o așa mică valoare, și la ce-ar fi putut servi? Dar unul din ei se gândi c'ar fi mai bine ca acel creion să ajungă la o tânără care și-a consacrat viața pentru lucrarea creștină printre păgâni, așa că acel creion fu trimes peste mări și își începu misiunea.

„Tânăra misionară care a primit creionul știa să deseneze bine. Intr'o zi ea desenă figurile câtorva copii, și când aceștia îi văzură desenul, au rămas foarte încântați, fiindcă desenul era într'adevăr minunat. Fiecare putea distinge figura unui prieten de joacă și se așezară la vorbă, privind și ascultând ce le vorbea misionara.

„Ați vrea s'aveți și voi un creion care poate face figuri?”, întrebă misionara. Sigur că toți vroiau, dar nu era decât un creion și copiii erau mulți.

„Am să-l taiu pe acesta în bucăți și am să vă dau la fiecare câte o bucată”, zise tânăra. „Când vă veți duce cu el acasă, întrebați pe mamele voastre dacă pot să vină să le vizitez, și aduceți-mi răspunsul, când pot veni!

„Aceasta a fost introducerea. Copiii și-au luat fiecare bucata de creion, au dus-o la mamele lor, cărora le-au spus ce le spusese misionara. Mamele le-au spus că poate veni, și în curând misionara își începu lucrarea în multe familii, învățându-i despre Isus care mântuește de păcat, și care ne dă toate lucrurile bune pe cari le avem în lumea aceasta. Unele din ele au devenit creștine bune”. — „*Învățătură pentru copii*”, 1935.

In felul acesta noi putem ajuta să ducem lumina în câmpurile misionare chiar înainte de a fi destul de mari ca să mergem în unele locuri depărtate.

Dar în timp ce noi ne gândim să ducem lumina în țările păgâne, departe de țara noastră, trebuie în același timp să nu uităm să luminăm în primul rând în căminul nostru. Razele luminilor noastre nu vor ajunge niciodată în câmpurile misionare dacă ele nu luminează destul încât să fie văzute în cămin. Cineva a zis odată: „Lumina care luminează depărtările cele mai mari, luminează foarte strălucitor căminul cel mai apropiat”.

Puteți să vă gândiți la vreo lucrare misionară potrivită în Comunitatea voastră? Copiii nu pot să predice, dar ei pot face invitații la adunări, să răspândească reviste; să ia parte la școala de Sabat și la adunările tineretului; să invite prietenii lor la serviciile divine de Sâmbătă.

Dragi băieți și fete, Isus vrea să fim ai Lui acum, când putem să-I consacram candela noastră întreagă. El nu vrea să așteptăm până ce ne-am ars jumătate din lămpi urmând propriile noastre dorinți și făcându-ne plăcerile noastre. Deci să-I spunem lui Isus astăzi, „Doamne Isuse, vreau să-ți dau astăzi viața mea, ca să pot fi lumină pentru Tine, toată viața mea”. Eu cred că Domnul Isus S'ar bucura mult dacă noi I-am spune așa acum. N'ați dori fiecare din voi să vă sculați și să spuneți câteva cuvinte, arătându-vă dorința de a vă consacra viața lui Isus acum, ca să lumineze pentru El? Spuneți într'o propozițiune sau două ce doriți să faceți voi pentru Isus, și vom face câteva rugăciuni ca Domnul Isus să ne ajute să fim lumini vii și puternice pentru El.

Lección 8, Sâmbătă 13 Decembrie, după masă

## Răsplata noastră — O locuință în cetatea luminii

De cugetat: „Acolo nu va mai fi noapte”. Apoc. 22, 5.

Cântare de deschidere: No. 96 din „Flori de Lăcrămioare”

În tot timpul acestei săptămâni am învățat despre călătoria vieții pe care o facem prin această lume întunecoasă și plină de necazuri: despre Isus, Lumina noastră cea mare călăuzitoare, și despre felul cum putem face ca luminile noastre să lumineze puternic ca să putem da lumină celor din jurul nostru.

Acum vom vorbi puțin despre sfârșitul călătoriei noastre. Căci, dintre toate, acesta e cel mai important lucru pentru fiecare din noi. Când faceți o călătorie cu automobilul ori cu trenul, voi vă gândiți înainte la sfârșitul călătoriei, când să vă întâlniți cu cunoștințele și prietenii cari vă așteaptă acolo, nerăbdători să vă vadă. Aceasta e ceea ce vă hotărăște să continuați drumul, chiar dacă vă simțiți tare obosiți și ați vrea să vă opriți ca să vă odihniți.

Acum câțiva ani mă aflam la poalele munților noștri și într'o zi sora mea și cu mine ne-am pus în gând să ne suim în vârf, sus de tot, deasupra văii, pe o potecă foarte cotită. Pornim la drum din dimineață. Drumul ducea mai întâi prin locuri umbrite de pomi, și pământul era aproape neted. La început merserăm repede, aproape fugind, dar foarte curând drumul deveni prăpăstios iar noi încetănim pasul. Începurăm să ne cățărăm. Mai sus, copacii erau mai mici și rari încât nu ne puteau umbri de arșița soarelui care dogorea grozav.

Eram așa de obosiți, dar ne continuarm drumul fiindcă auzisem că din vârful muntelui avem o priveliște minunată a văii. Nu mai puteam de oboseală. Abia mai răsufлам. Mergeam câțiva pași, și ne așezam să ne odihnim. Întrebam mereu pe oamenii cari se coborau de pe munte: „Suntem aproape de vârf?” „O, nu”, ziceau ei. „Mai aveți, mai aveți încă mult”. „Se face să mergem până acolo, ori nu merită?” „O, sigur că da, aveți o priveliște minunată din vârf. Să nu vă lăsați pentru nimic de a ajunge acolo”. Așa că ne continuarm drumul.

Fiecare din noi avea câte un băț care să-i ajute la urcuș, și la fiecare pas ne rezemam în el. Unele locuri

erau așa de răpoase, că trebuia să ne agățăm de mici tufișuri ca să putem înainta. În sfârșit ajunserăm destul de sus deasupra văii încât într'o clipeală puteam vedea un crâmpel din frumoasa priveliște. În cele din urmă trecerăm și ultima prăpastie și deodată ne văzurăm în vârf.

Ce fericiți eram că ajunsesem. Ne-am așezat jos și ne aruncam privirea peste mal; jos de tot sub noi, puteam vedea apa din vale ca o panglică de argint șerpuiind. Și privind mai departe, puteam vedea în toate părțile munți înalți, pe cari nu-i puteam vedea de jos din vale. Merita într'adevăr să faci orice efort ca să ajungi sus pe vârf.

La concursurile de alergare, cei cari iau parte aleargă cât pot de iute, ca să ajungă cei dintâi la țintă și astfel să primească premiul. Alergătorii nu se mai gândesc cât de greu e să alergi, cât de obosiți sunt, și cât de bine ar fi să oprească spre a se odihni. Singurul lor gând este acel premiu dela terminarea concursului.

Tot așa e și cu oamenii cari, în tot cursul anilor, au făcut tot ce-au putut mai bine ca să lumineze pentru Isus. Toți aceștia au avut o luptă grea de dus, dar ei au fost bucuroși să treacă prin necazuri, „pentru bucuria care le era pusă înainte”.

Dar ce răsplată vor primi toți cari luminează pentru Isus?

Voi vă amintiți despre Abraam când se afla în Haran, că Domnul i-a spus să plece de acolo, și că va primi ca răsplată o țară minunată. Și el a ascultat fără nicio discuție. El a călătorit din loc în loc, locuind în corturi și fiind o lumină înaintea tuturor oamenilor cu cari se întâlnea. El a străbătut țara Canaan, dar niciodată în viața lui n'a avut o locuință stabilă. El era bucuros să treacă prin necazuri și cercări, fiindcă știa că la urmă va primi o răsplată minunată. Apostolul Pavel zice în Biblie: „El aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu”. Ebrei 11, 10. La sfârșitul căii sale el avea să meargă în frumosul Nou Ierusalim, și el știa că bucuria de a fi în acea cetate minunată — o cetate de lumină — va compensa toate necazurile din calea sa obositoare — din timpul vieții sale terrene.

Abraam a fost chemat la odihnă înainte de a primi această cetate către care călătorea. Dar el va fi înviat din morți ca să intre în acea cetate frumoasă, în același timp cu toți ceilalți oameni din lume cari au umblat cu credincioșie pe calea vieții, făcând să lumineze luminile lor. Și aceasta se va întâmpla când va veni Isus de a doua oară pe acest pământ.

Cetatea cea frumoasă de lumină către care călătorea Abraam, este aceeași cetate către care călătorește fiecare din noi, dacă ne străduim să luminăm pentru Isus. Ea va fi răsplata pentru toate încercările, necazurile și luptele din călătoria vieții noastre.

Motivul cel mai important pentru care această cetate a luminii va fi așa de minunată pentru noi este că Isus însuși va fi acolo. Isus a fost Lumina noastră călăuzitoare în tot timpul acestei călătorii a vieții, și El ne este mai drag decât orice cunoștință sau prieten care poate ne așteaptă în locul unde călătorim câteodată pe acest pământ. El a murit pentru ca noi să putem trăi, și El ne iubeste pe fiecare din noi și vrea să fim fericiți. De sigur că noi toți dorim să terminăm această călătorie, ca să ne putem întâlni cu Isus.

Și cetatea dela capătul călătoriei este mai frumoasă decât orice am văzut noi vreodată pe acest pământ. Ioan, unul din cei doisprezece apostoli, a văzut această cetate în viziune, și el spunea că e atât de strălucitoare și măreață, că ei „nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina”. Apoc. 22, 5. În acea cetate nu va mai fi noapte întunecoasă și înfiorătoare, fiindcă Isus, adevărata lumină, va fi acolo.

Răsplata noastră la terminarea cu bine a acestei călătorii prin viață — care este o alergare — este o locuință veșnică în acea minunată cetate a luminii. Acolo nu va fi niciun necaz, nicio boală, nicio întristare. Înăuntrul zidurilor acestei cetăți totul va fi fericit și vesel, și când vom ajunge acolo, cât de fericiți vom fi că ne-am străduit din toate puterile pe acest pământ întunecat să fim lumini luminătoare pentru Isus, așa ca să putem avea la urmă o locuință în această cetate a luminii.

(Dacă timpul vă permite, Noul Ierusalim poate fi descris mai pe larg. Prima viziune a sorei White din cartea „Experiențe și Viziuni”, p. 23—29, ar fi foarte potrivită aici. Ca să nu se piardă prea mult timp, descrierea Noului Ierusalim să fie povestită, iar nu cetită.)

Nu-i așa că voi, copii, cu toții vreți să ajungeți în acea cetate minunată? Dacă vreunul din voi nu și-a luat până acum hotărîrea de a lumina pentru Isus, să înceapă să arate acum, prin ridicarea în picioare, că dorește, cu ajutorul Domnului, să înceapă de azi să fie o lumină pentru El. El are un loc special pentru fiecare din voi aici în această lume întunecată de păcat, un mic colț unde e nevoie de mica lumină a voastră. Și apoi, la capătul călătoriei, El are un loc rezervat în cetatea luminii pentru fiecare din voi.

(Căutați să mișcați inimile copiilor și să-i aduceți a lua o hotărîre. Incheiați cu rugăciune și cu o cântare potrivită.)

